

Sygn. akt I NKRS 109/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołań A. M. i D. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z 8 czerwca 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
czternaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym
w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 291,
z udziałem M. B., E. D., A. G., J. J., P. J., A. K., P. M., M. O., E. P., A. P., E. S., M.
S., K. Ś. i E. U.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 lutego 2022 r.,

- 1. oddala odwołania w części dotyczącej punktu pierwszego
zaskarżonej uchwały;**
- 2. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie drugim w stosunku
do A. M. i D. W.;**
- 3. odrzuca odwołanie A. M. w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

A. M. (również: Skarżący) oraz D. W. (również: Skarżąca), na podstawie art. 44 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269 z późn. zm. – dalej: ustawy o KRS) zaskarżyli uchwałę Nr (...) Krajowej Rady Sądownictwa (Rada lub KRS) z 8 czerwca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na czternaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 291 (dalej: Uchwała).

Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 44 ust. 2a ustawy o KRS, postanowił połączyć sprawę z odwołania od powyższej Uchwały, wniesionego przez Skarżącą (I NKRS 110/21), ze sprawą z odwołania od powyższej uchwały, wniesionego przez Skarżącego (I NKRS 109/21), celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, pod sygn. akt I NKRS 109/21, postanowieniem o połączeniu z 27 grudnia 2021 r., I NKRS 110/21.

Ta uchwała stanowi drugą uchwałę w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na czternaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., pod poz. 291. Została ona wydana w związku z uchyleniem, wyrokiem z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20 jej ust. 1 w stosunku do E. D., P. J., T. L., M. R. oraz K. Ś. oraz przekazana do ponownego rozpoznania w ust. 2 w stosunku do M. B., A. G., A. J., J. J., A. K., E. K., P. M., A. M., M. O., E. P., A. P., E. S., M. S., E. U. oraz D. W..

W uzasadnieniu wyroku z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20 Sąd Najwyższy wskazał, że chociaż do wyłącznej kompetencji KRS, należy wybór decydującego kryterium (przesądzającego o wskazaniu kandydatów i umożliwiającego dokonanie oceny, który spełnia je w stopniu wyższym od pozostałych), to w konsekwencji dokonania takiego wyboru konieczne jest zastosowanie tego kryterium wobec wszystkich kandydatów. Jeżeli bowiem wyraża się stanowisko, że o wyborze kandydatów zdecydowały określone dwa kryteria łącznie (w niniejszej sprawie: ocena kwalifikacji kandydatów oraz dotychczasowe doświadczenie zawodowe), to przyjmuje się zarazem obowiązek ich zestawienia w relacji do cech poszczególnych kandydatów. Nie można bowiem w inny sposób mówić o jednolitości stosowania

kryteriów, sprawiedliwości i transparentności procesu nominacyjnego (w tym również w kontekście równego dostępu do służby publicznej w rozumieniu art. 60 Konstytucji RP). Sąd Najwyższy wskazał nadto, że KRS zastosowała kryterium stażu zawodowego w stosunku do wszystkich kandydatów, jednakże uczyniła to w sposób odmienny w odniesieniu do poszczególnych osób. W ocenie Sądu Najwyższego Rada byłaby uprawniona do tego działania, ale pod warunkiem precyzyjnego wyjaśnienia sposobu dokonanego zróżnicowania w stosunku do poszczególnych kandydatów. Chodzi zatem o szczególnie wnikliwe odniesienie się do osób o podobnym stażu zawodowym i zbliżonych cechach mających znaczenie w ocenianym konkursie. Stwierdzenie w treści uzasadnienia, że całościowa ocena dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu, wskazuje wówczas na dowolność przyjętego rozstrzygnięcia, co stanowi przekroczenie granic uznania. Sąd Najwyższy podkreślił wreszcie, że brak jest wyjaśnienia przyczyn, dla których kandydaci spełniający takie same kryteria (w wielu wypadkach nawet w stopniu wyższym, niż kandydaci rekomendowani), nie zostali objęci wnioskiem o powołanie ich do pełnienia urzędu. Jeżeli Rada uwzględniła zatem inne okoliczności, spośród przyjętych kryteriów, to powinna dać temu wyraz w treści uzasadnienia. Sąd Najwyższy uznał więc, że rozstrzygnięcie pierwotnej uchwały w tym kształcie nosi cechy dowolności, uniemożliwiające poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia i z tej przyczyny uznał, że podlega ona uchyleniu.

Po ponownym przeprowadzeniu procedury konkursowej, która zakończyła się 8 czerwca 2021 r., poprzez podjęcie zaskarżonej Uchwały, KRS wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 i § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: prawo o ustroju sądów powszechnych). Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada uznała wówczas, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie

M. B., E. D., A. G., J. J., P. J., A. K., P. M., M. O., E. P., A. P., E. S., M. S., K. S. oraz E. U. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W..

Charakteryzując sylwetkę Skarżącego, Rada w uzasadnieniu uchwały wskazała, że urodził się on w 1973 r. w B.. W 1999 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie w B. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej, w kwietniu 2002 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Od 1 sierpnia 2001 r. do 28 lutego 2003 r. był zatrudniony na stanowisku inspektora w Federacji K. w W., przy czym pracę wykonywał w Klubie Federacji K. w B.. Od 10 lutego 2003 r. do 20 marca 2007 r. był zatrudniony na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w W., gdzie orzekał w: IV Wydziale Grodzkim (do 20 czerwca 2003 r.), II Wydziale Karnym (do 31 października 2004 r.), I Wydziale Cywilnym (od 1 listopada 2004 r.). Z uwagi na upływ (9 lutego 2007 r.) okresu, na który Minister Sprawiedliwości powierzył mu pełnienie czynności sędziowskich, został upoważniony do wykonywania czynności referendarza w Sądzie Rejonowym w W. do czasu doręczenia aktu powołania na stanowisko sędziowskie. Obowiązki te wykonywał w I Wydziale Cywilnym. Od 21 marca 2007 r. pełni urząd na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W. (orzekał w I Wydziale Cywilnym). Od 1 lipca 2015 r. został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia czynności sędziego w XXV Wydziale Gospodarczym Sądu Okręgowego w W..

Ocenę kwalifikacji Skarżącego sporządził sędzia Sądu Okręgowego w W. P. F., który stwierdził, że kandydat wykazuje się znaczącym doświadczeniem zawodowym, głęboką wiedzą prawniczą, rzetelnością oraz ogromnym zaangażowaniem w wywiązywaniu się z obecnie powierzonych mu obowiązków. Jest osobą bardzo pracowitą i niezwykle ambitną, zaangażowaną, doskonale zorganizowaną, rzetelną i bardzo dokładną, wyróżnia się w podejściu do powierzonych obowiązków. Sędzia opiniujący podkreślił, że w rozpoznawanych sprawach kandydat wykazał się rozległą wiedzą prawniczą i znakomitą znajomością prawa materialnego i procedury cywilnej. Znajduje to odzwierciedlenie w wysokiej stabilności orzecznictwa. Skarżący organizuje pracę orzeczniczą w bardzo efektywny sposób, wyróżniając się pracowitością i wynikami statystycznymi

na tle pozostałych sędziów Wydziału. Przeprowadzona analiza wskazuje, że pomimo dużego obciążenia bardzo dobrze radzi sobie z podejmowaniem wszystkich czynności w terminie. Jest to następstwo wytrwałej i bardzo intensywnej pracy. Skarżący orzeka w sprawach o znacznym stopniu skomplikowania, zaś przedmiot postępowań jest bardzo zróżnicowany. Czynności podejmowane są regularnie i bez zbędnej zwłoki. Akta prowadzone są bardzo czytelnie, a protokoły odpowiadają wymogom art. 158 § 1 k.p.c. Z ich analizy wynika, że Skarżący prowadzi sprawy z dużą kulturą, wykazuje się cierpliwością w stosunku do stron, nie okazuje zdenerwowania, a jego wypowiedzi są wyważone i spokojne. Postępowanie dowodowe cechuje znaczny stopień skoncentrowania materiału dowodowego, wnioski dowodowe rozstrzygane są bezpośrednio w trakcie posiedzenia. Rozprawy są w pełni wykorzystywane do czynności procesowych, a odroczenia zawsze uzasadnione. Skarżący formułuje orzeczenia w sposób prawidłowy, ich konstrukcja nie budzi wątpliwości, ponieważ są wyczerpujące i zawierają wszystkie elementy wymienione w art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący dokonuje szczegółowej analizy sprawy, omawia wyczerpująco stan faktyczny, daje wyczerpujące wyjaśnienia w zakresie rozpoznawanych wniosków dowodowych, ponadto wskazuje, dlaczego Sąd nie dał wiary dowodom lub twierdzeniom strony. Niejednokrotnie po zapoznaniu się z treścią uzasadnienia i argumentacją w nim zawartą strony odstępowały od składania środków zaskarżenia. Ich treść świadczy o gruntownej znajomości orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów doktryny. Uzasadnienia (pomimo stosowanego języka prawniczego) są zawsze sformułowane w sposób jasny i przejrzysty. Stabilność orzecznictwa jest utrzymana na wysokim poziomie względem pozostałych sędziów w Wydziale.

W konkluzji Sędzia opiniujący stwierdził, że Skarżący wykazuje się kwalifikacjami merytorycznymi i osobowościowymi niezbędnymi do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego i w pełni zasługuje na nominację na to stanowisko przyznając mu ogólną ocenę wyróżniającą.

Charakteryzując sylwetkę Skarżącej, Rada w uzasadnieniu Uchwały wskazała natomiast, że urodziła się ona w 1973 r. w M.. W 1997 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w L. Filii w R. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 16 lutego do 29 grudnia 1998 r. była

zatrudniona na stanowisku podreferendarza w Departamencie (...). Po odbyciu aplikacji sądowej, początkowo etatowej, a następnie pozaetatowej, w 2002 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym. Następnie została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w W.. Powierzone obowiązki orzecznicze pełniła początkowo w IV Wydziale Grodzkim, a następnie w I Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 23 marca 2006 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W.. Orzekała w I Wydziale Cywilnym, przy czym od 1 czerwca 2006 r. do 31 sierpnia 2014 r. pełniła funkcję Zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału. W 2009 r. i 2014 r. była delegowana do orzekania, w ramach jednorazowych delegacji, w V Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w W.. Od 1 września 2014 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w W., w V Wydziale Cywilnym Odwoławczym, przy czym od 1 września 2016 r. na czas nieokreślony.

Ocenę kwalifikacji Skarżącej sporządził sędzia Sądu Okręgowego w W. Ł. K., który przyznał jej wyróżniającą ocenę ogólną. Uznał, że analiza przedstawionych akt spraw prowadzi do wniosku, że Skarżąca prowadzi postępowanie w sposób sprawny i prawidłowy. Potwierdza to pozytywna opinia służbowa, jak również dokonana przedmiotowa ocena. Sposób podejmowania czynności w prowadzonych sprawach wskazuje, że Skarżąca jest osobą bardzo pracowitą, sumienną, zdyscyplinowaną, potrafiącą we właściwy sposób zorganizować pracę w referacie. Sędzia opiniujący podkreślił, że w omawianym okresie statystycznym Skarżąca nie dysponowała pomocą asystenta sędziego, pomimo tego nie spowodowało to żadnych negatywnych reperkusji w jej referacie. Ma opanowany warsztat pracy. Nie stwierdzono również rażących, bezcelowych odroczeń rozpraw. Odnosi się to również do wydawanych przez nią zarządzeń. Prowadzenie rozpraw nie budzi zastrzeżeń. Przeprowadzona analiza daje podstawy do stwierdzenia, że Skarżąca wykazuje się znacznym doświadczeniem zawodowym i ugruntowaną wiedzą prawniczą, ze szczególnym uwzględnieniem pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego, orzekającego w wydziale odwoławczym. W rozpoznawanych sprawach Skarżąca zaprezentowała wysoką znajomość prawa materialnego, jak też prawa procesowego i umiejętność jego zastosowania w praktyce orzeczniczej.

Potwierdzeniem tego jest dobra stabilność orzecznicza w ujęciu statystycznym. Prezentuje ona wymagany poziom wiedzy merytorycznej oraz posiada cechy, które predysponują ją do orzekania w sądzie okręgowym. Łączy sprawność orzekania z jakością merytoryczną (świadczą o tym wyniki statystyczne i opinie służbowe). Jest osobą bardzo sumienną, staranną i potrafiącą pracować w zespole sędziowskim w składach trzyosobowych. Te cechy i dotychczasowe doświadczenie zawodowe, dają rękojmię należytego pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym. W jego ocenie Skarżąca zasługuje na awans na stanowisko sędziego sądu okręgowego.

W dalszej części uzasadnienia zaskarżonej Uchwały, KRS zaznaczyła, że w każdym postępowaniu nominacyjnym dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Jest nadto wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę. W ocenie KRS, ponieważ uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, jej zadaniem było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tych osób, które spełniają wszystkie kryteria (oceniane łącznie) najpełniej i w najwyższym stopniu. KRS podkreśliła następnie, że przyjętym kryterium w zaskarżonej procedurze konkursowej są kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe kandydatów.

Odnosząc się do kandydatury Skarżącego Rada wskazała jeszcze, że uwzględniono jego znaczący staż orzeczniczy (na stanowisko asesorskie został powołany w 2003 r. i uzyskał wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną). Brak poparcia Rady wynikał natomiast z wyników w zakresie stabilności orzecznictwa. Rada zauważyła, że najnowsze dane statystyczne wskazały, że w okresie od marca 2018 r. do marca 2021 r. uchylonych zostało sześć jego orzeczeń. Z tych względów Skarżący nie został przedstawiony z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W..

Zaś odnosząc się do kandydatury Skarżącej Rada wskazała jeszcze, że pomimo wykazywania się jednym z najdłuższych staży orzeczniczych (poza M. R.) oraz wyróżniającą oceną kwalifikacyjną nie uzyskała ona poparcia Rady. Jest dobrą

kandydatką, jednak na tle kontrkandydatów nie wyróżniła się w sposób, który mógłby przesądzić o jej wyborze.

Końcowo Rada podkreśliła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydatów rekomendowanych zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności doświadczenie zawodowe, oceny kwalifikacyjne, uzyskiwane wyniki pracy, opinie służbowe, jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...).

Skarżący działając na podstawie art. 44 ustawy o KRS wniósł odwołanie od uchwały z 8 czerwca 2021 r., nr (...) r., zaskarżając ją w całości i domagając się jej uchylenia. Skarżący zarzucił uchwale sprzeczność z prawem, tj. naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

W odwołaniu Skarżący podniósł argumenty popierające podniesiony zarzut.

Następnie działając na podstawie art. 44 ustawy o KRS odwołanie od uchwały z 8 czerwca 2021 r., nr (...) r., wniosła Skarżąca zaskarżając ją w ust. 1 w całości oraz w ust. 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.. Skarżąca zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie:

I. przepisów postępowania, tj. art. 42 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez nienależyte uzasadnienie uchwały i niewyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, w szczególności:

1. udzielenie rekomendacji Rady kandydatom posiadającym niższe kwalifikacje w zakresie przyjętych przez Radę kryteriów oceny niż skarżąca;

2. niewskazanie przyczyn, z których Rada zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem o powołanie skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w W., mimo że posiadane kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, opinie wizytatorów oraz przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskany poziom poparcia środowiska sędziowskiego wskazują na to, że skarżąca posiada takie same lub wyższe niż rekomendowani kandydaci kwalifikacje;

3. niewskazanie przyczyn, dla których Rada nie podzieliła wniosku zespołu co do Skarżącej;

4. niewskazanie przesłanek, na podstawie których Rada dokonała oceny całokształtu pracy skarżącej kandydatki, która doprowadziła do wniosku, o „nie wyróżnianiu się spośród pozostałych kandydatów w sposób który mógłby

przesądzić o jej wyborze” co nie koresponduje z dokumentacją dotyczącą kandydatki, oceną jej kwalifikacji, opiniami przełożonych doświadczeniem zawodowym w tym w zakresie orzekania na stałej delegacji w Sądzie Okręgowym, statystyką oraz poparciem środowiska oraz dokumentacją dotyczącą rekomendowanych kandydatów;

5. brak przejrzystego i jednakowego zastosowania przyjętych przez Radę kryteriów ocennych do wszystkich kandydatów.

II. przepisów prawa materialnego tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP, polegające na oparciu rozstrzygnięcia na dowolnej ocenie kwalifikacji kandydatów, co stanowi naruszenie zasady równości wobec prawa i równego traktowania.

Prezes KRS pismem z 6 września 2021 r. wniósł odpowiedź na odwołania Skarżącego oraz Skarżącej domagając się ich oddalenia i podnosząc w tym zakresie szeroką argumentację.

Uczestnik postępowania E. D. pismem z 11 sierpnia 2021 r. wniosła odpowiedź na odwołania Skarżącego oraz Skarżącej, domagając się ich oddalenia i podnosząc w tym zakresie szeroką argumentację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, uczestnik może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały z prawem. W orzecznictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez KRS (wyroku Sądu Najwyższego z: 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy sprawdza – w graniach odwołania – czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie. Stosowanie do art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Zgodnie z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na

liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenia zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Z punktu widzenia odwołania Skarżącego, trzeba najpierw zwrócić uwagę, że zakresem zaskarżenia objęta została tutaj cała Uchwała, tymczasem podnoszone zarzuty nie zostały wystarczająco skonkretyzowane w odniesieniu do pozostałych uczestników postępowania, co czyni to odwołanie wadliwym. Przy takim zakresie zaskarżenia nie mógł bowiem Skarżący skupić się wyłącznie na własnej osobie, jednocześnie pomijając rozważania na temat szczegółowej oceny pozostałych kandydatów. W końcu musi tutaj zostać zachowana odpowiednia symetria, by zakres zaskarżenia był właściwie skorelowany z zarzutami, co nie miało miejsca. W konsekwencji wadliwa konstrukcja odwołania skutkuje tym, że Sąd Najwyższy oddalił odwołanie w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonej Uchwały.

Sąd Najwyższy podzielił natomiast zawarty w odwołaniu Skarżącego zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Jeżeli chodzi o art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, to w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Natomiast według art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenia zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W niniejszej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę formalnie wzięła pod uwagę wszystkie wskazane powyżej kryteria, nie zostały one jednak poddane rzetelnej i wnikliwej ocenie, opartej na rzeczywistej

treści zgromadzonych materiałów dowodowych, która wymagana jest dla prawidłowości postępowania przed Radą na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

Zwłaszcza należy podkreślić, że uzasadniając decyzję o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury A. M., KRS powołała dane statystyczne, którymi posłużono się w sposób wybiórczy, nieodwzorujący w sposób rzetelny sytuacji w referacie Skarżącego. Jako zasadniczą przyczynę tego stanu rzeczy KRS podniosła, że od marca 2018 r. do marca 2021 r. uchylonych zostało sześć jego orzeczeń. Tymczasem ze sprawozdania Sędziego Opiniującego, które zostało sporządzone w związku z ubieganiem się o powołanie na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., wynika że Skarżący orzeka w sprawach o znacznym stopniu skomplikowania, zaś przedmiot analizowanych postępowań jest bardzo zróżnicowany. Akta prowadzone są bardzo czytelnie, a protokoły odpowiadają wymogom art. 158 § 1 k.p.c. Skarżący formułuje orzeczenia w sposób prawidłowy, a ich konstrukcja nie budzi wątpliwości, ponieważ są wyczerpujące i zawierają wszystkie elementy wymienione w art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący dokonuje szczegółowej analizy sprawy, omawia wyczerpująco stan faktyczny, daje wyczerpujące wyjaśnienia w zakresie rozpoznawanych wniosków dowodowych, ponadto wskazuje, dlaczego Sąd nie dał wiary dowodom lub twierdzeniom strony. Niejednokrotnie po zapoznaniu się z treścią uzasadnienia i argumentacją w nim zawartą strony odstępowały od składania środków zaskarżenia. Ich treść świadczy o gruntownej znajomości orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów doktryny. Uzasadnienia (pomimo stosowanego języka prawniczego) są zawsze sformułowane w sposób jasny i przejrzysty. Stabilność orzecznictwa jest utrzymana na wysokim poziomie względem pozostałych sędziów w Wydziale Skarżącego.

Powyższe oznacza, że Rada podejmując decyzję w postępowaniu nominacyjnym oparła się na danych niepełnych, a co tym idzie niemiernodajnych i nieznajdujących odzwierciedlenia w rzeczywistości. Ta okoliczność implikuje konieczność stwierdzenia, że dokonana przez KRS analiza zebranego materiału nie nosi przymiotu wszechstronności wymaganej na gruncie do art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Ponadto trzeba wskazać, że stabilność i merytoryczny poziom orzecznictwa kandydata nie budzi zastrzeżeń w świetle opinii Sędziego

Opiniującego, biorąc pod uwagę stosunkowo dużą ilość spraw rozpoznawanych w postępowaniu odwoławczym. Stwierdzić zatem należy, że tego rodzaju wybiórcze i nierzetelne posłużenie się danymi statystycznymi odnoszącymi się do kandydata, gdy w ocenie KRS na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy o KRS były wiodącym (choć nie decydującym) kryterium jego oceny, niewątpliwie świadczy o braku wszechstronności w rozważeniu sprawy.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy uchylił zaskarżoną uchwałę w punkcie drugim w stosunku do A. M.. Skoro A. M. zaskarżając całą uchwałę objął nim również cały punkt drugi, a więc chodzi wówczas nie tylko o osobę Skarżącego, ale również pozostałych uczestników postępowania konkursowego, tj. A. J., E. K., T. L., M. R. oraz D. W., chociaż nie miał w tym interesu prawnego, to skutkuje to odrzuceniem jego odwołania w pozostałym zakresie.

Z perspektywy tymczasem odwołania Skarżącej, trzeba najpierw zwrócić uwagę, że zakresem zaskarżenia nie została tutaj objęta cała Uchwała, ponieważ w punkcie drugim odwołanie dotyczy nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie wyłącznie D. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., jednakże zakres zaskarżenia objął cały punkt pierwszy Uchwały. W związku z tym zauważyć należy, że podnoszone zarzuty nie zostały wystarczająco skonkretyzowane w odniesieniu do wszystkich rekomendowanych przez Radę kandydatów, co czyni odwołanie wadliwym. Przy takim zakresie zaskarżenia nie mogła bowiem Skarżąca skupić się wyłącznie na własnej osobie, jednocześnie pomijając rozważania na temat szczegółowej oceny wszystkich rekomendowanych kandydatów. W końcu musi tutaj zostać zachowana odpowiednia symetria, by zakres zaskarżenia był właściwie skorelowany z zarzutami, co nie miało miejsca. W konsekwencji wadliwa konstrukcja odwołania skutkuje tym, że Sąd Najwyższy oddalił odwołanie Skarżącej w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonej Uchwały.

Przechodząc do analizy odwołania Skarżącej, Sąd Najwyższy ponownie wyjaśnia, że w świetle art. 33 ust. 1 ustawy o KRS Rada obowiązana jest przed podjęciem uchwały do wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy

oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień oraz innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie jest dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12). Zgodnie z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy przypomina jeszcze raz, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół powołany przez Krajową Radę Sądownictwa do oceny kandydata kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Odnosząc się zatem do zarzutów zawartych w odwołaniu Skarżącej, należy teraz zauważyć, że naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21). W tym kontekście Sąd Najwyższy stwierdza, że zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 i 35 ust. 2 ustawy o KRS dotyczący: udzielenia rekomendacji przez KRS kandydatom posiadającym niższe kwalifikacje, w zakresie przyjętych przez Radę kryteriów oceny, niż Skarżąca; niewskazanie przyczyn odrzucenia kandydatury Skarżącej na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. oraz przesłanek, na podstawie których dokonano oceny jej całokształtu pracy oraz braku przejrzystego i jednakowego zastosowania przyjętych kryteriów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się bowiem, iż obowiązkiem KRS w przypadku, w którym kilka osób ubiega się o wolne stanowiska sędziowskie jest przede wszystkim wyjaśnienie i konkretne wskazanie w uchwale, jakie kryteria ocenne stanowiły punkt wyjścia przy wyborze najlepszych kandydatów pretendujących do objęcia stanowiska sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 13

grudnia 2016 r., III KRS 33/16). W orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie podnosi się również, że uzasadnienie uchwały odmawiającej przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na pozostające do obsadzenia stanowisko sędziowskie powinno wskazywać: po pierwsze, które z kryteriów konstytucyjnych zostały spełnione, a które niespełnione przez kandydata; a po drugie, w jaki sposób Rada dokonała powyższej oceny (zarówno w odniesieniu do kryteriów spełnionych, jak i niespełnionych (wyrok Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2019 r., I NO 38/19). Niewskazanie konkretnych kryteriów i niewyjaśnienie sposobu ich zastosowania przy podejmowaniu przez Krajową Radę Sądownictwa decyzji o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie danego kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego danego sądu uniemożliwia Sądowi Najwyższemu właściwą kontrolę zaskarżonej uchwały, zarówno w aspekcie dopełnienia przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), jak i z punktu widzenia poszanowania wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP zasad: ochrony zaufania obywatela do państwa, równego traktowania i zakazu dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny w życiu politycznym, gospodarczym i społecznym oraz jednakowych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2019 r., I NO 89/19). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19, podkreślił przy tym, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Mając na uwadze powyższe jako zasadny należało ocenić zarzut, że KRS w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały zaniechała wskazania przyczyn, dla których zadecydowała nie wystąpić z wnioskiem o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W. (mimo, że posiadane kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, opinie wizytatorów oraz przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskany poziom poparcia środowiska sędziowskiego wskazywały, że posiada takie same lub wyższe kwalifikacje niż rekomendowani kandydaci) oraz przesłanek, na podstawie których dokonała oceny całokształtu pracy Skarżącej, jak również brak przejrzystego i jednakowego zastosowania przyjętych kryteriów ocennych. Wskazać bowiem należy, że w

uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, Rada posłużyła się ogólnym stwierdzeniem, że po wszechstronnym rozważaniu okoliczności sprawy uznała, że Prezydentowi RP przedstawiony zostanie wniosek o powołanie M. B., E. Z., A. G., J. J., P. J., A. K., P. M., M. O., E. P., A. P., E. S., M. S., K. Ś. oraz E. U. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.. Odnosząc się do powyższego Rada wskazała nadto, że podejmując uchwałę wzięła pod uwagę, że przedstawieni kandydaci spełniają wymagania ustawowe określone przez art. 63 § 1 i § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych, zaś przy ich wyborze kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego (strona 9-10 uchwały).

Powyższe oznacza, że Rada nie wyjaśniła, jakie kryteria w istocie zdecydowały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.. Rada nie wyjaśniła bowiem w sposób niebudzący wątpliwości, dlaczego ostatecznie uznała, że Skarżąca nie spełnia wszystkich kryteriów wyboru "w stopniu uzasadniającym" przedstawienie jej wniosku o powołanie Prezydentowi RP, pomimo że, zdaniem KRS, wykazała się jednym z najdłuższych stażów orzeczniczych oraz wyróżniającą oceną kwalifikacyjną. Rada nie wyjaśniła także, dlaczego zdyskwalifikowała ustawowe kryteria oceny kandydatów, takie jak choćby doświadczenie oraz oceny kwalifikacji. Zdaniem Sądu Najwyższego jest oczywiste, że Rada w uzasadnieniu uchwały powinna odnieść się szczegółowo do powyższych kwestii.

W związku z tym Sąd Najwyższy uchylił zaskarżoną uchwałę w punkcie drugim w stosunku do D. W..

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Od wyroku do pkt.1. zdanie odrębne złożył SSN Paweł Księżak